

Stille strijd in Ethiopië...

Japke de Kraker

Vision
Uitgeverij - Groningen

Copyright © 2018: Vision Uitgeverij
Auteur: Japke de Kraker
Omslag ontwerp: Vision d-sign

Eerste druk: maart 2018

Uitgave:
Vision Uitgeverij
Johan van Zwedenlaan 3
9744 DX Groningen
Nederland

www.visionuitgeverij.nl

ISBN 978-90-75613-57-5

NUR 340

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any means without written permission of the publisher.

‘Stille strijd in Ethiopië’ is een eerbetoon aan een dappere Ethiopische moeder, Saba. Zij riskeerde haar leven toen ze het opnam voor haar onderdrukte landgenoten.

Corruptheid durfde ze eerlijk aan de kaak te stellen. Het zoeken naar wat God wil en het streven naar gerechtigheid was haar levensmotto.

Tot groot verdriet van velen voor wie zij veel betekende, met name voor haar dochter Janet, is zij gedood in het beruchte martelcentrum: Meakelawi te Addis Abeba. Dit gebeurde op 6 februari in 2014.

Haar ‘misdaden’ waren dat ze lid was van de Ethiopische Democratische Partij (EDP) en dat zij in plaats van lid te blijven van de Ethiopisch-Orthodoxe kerk aansluiting zocht bij een Protestantse Evangelische kerk!

Bovenstaand feit heeft ook te maken met een machtsstrijd in Ethiopië. Veel verschillende groeperingen wonen in dit land en er worden wel 56 verschillende talen gesproken.

Al een kwart eeuw wordt Ethiopië met ruim negentig miljoen inwoners voornamelijk bestuurd door mensen uit het Tigrayvolk. Deze bevolkingsgroep bestaat maar uit 6% van de bevolking. De Oromo’s vormen de grootste groep binnen Ethiopië en daarna komen de Amhara’s. In feite komt het erop neer, dat slechts één politieke partij wordt toegestaan (beslist niet de EDP...). Deze ongelijkheid heeft geleid tot de beruchte antiterrorismewet. Ook loopt één op de vier inwoners het risico op arrestatie, wanneer ze kritiek uiten op de overheid via sociale media!

In ‘Stille strijd in Ethiopië’ is de zelf gecreëerde hoofdpersoon Mesereth een Amhara. Het is onvermijdelijk om zijn jongensjaren te negeren. Zo worden ook deze onder de loep genomen.

Daardoor lijkt het aanvankelijk op een boek voor de oudere jeugd. Maar dit verandert na enkele hoofdstukken ingrijpend. Om de situatie van dichtbij mee te maken is het in romanvorm geschreven.

Ik wens u veel inleving en uiteindelijk een meeleven met mensen uit Ethiopië.

Japke de Kraker - van Abbema.

Hoofdstuk 1

Mesereth slaapt samen met zijn oudere broers in de stal.

Zijn vader is een belangrijke man in Ethiopië. Hij heeft veel koeien. Deze dieren zijn voor pa van onschatbare waarde. De beste melk in hun contreien komt van zijn koeien! Geen wonder dat hij erg trots is op zijn veestapel. Maar er is nog een andere reden waarom hij zo zuinig is op dit bezit.

Soms valt er weken lang geen regen, ja, het kan ook gebeuren dat de droogte zelfs maanden lang aanhoudt. Ernstig heeft vader hen onder ogen gebracht: 'Weten jullie wat er bij droogte kan gebeuren, mijn zonen? Wij gaan er aan zonder de dorstlessende melk van onze koeien. Gebrek aan eten kan ons in haar verwoestende greep krijgen. Niet alleen ons, maar ook allen in onze directe omgeving!'

Daarop heeft pa hem en zijn broers; Mamu, Wondemu en Bekure op het hart gedrukt: 'Jongens, deze dieren zijn van levensbelang voor ons en voor veel andere mensen in Ethiopië. Jullie krijgen van mij een speciale opdracht: Pas goed op mijn beesten! En, omdat ik heel zuinig ben op mijn veestapel, vertrouw ik de dieren niet aan één van jullie toe, maar... aan al mijn vier zonen! Zorg goed voor ze. Zoek je slaapplek dicht bij hen in de stal.'

En zo is het voor Mesereth al jaren de gewoonte om in het hooi vlakbij de koeien te slapen. Deze nacht droomt hij diep.

Kerkklokken die in de verte lang en alarmerend luiden, dringen vaag door tot zijn bewustzijn.

Herinneringen aan een ingrijpende gebeurtenis in zijn vroege jeugd malen door zijn hoofd.

Mesereth probeert de slaap uit zijn ogen te wrijven, maar de droom van zonet, houdt hem in zijn greep. Wat er zich afspeelde, zit nog op zijn netvlies.

Hij is nog maar net vijf jaar. Het hooi is kortgeleden ook zijn slaappleafts geworden. Mesereth als jongste zoon van het gezin is die bewuste avond het eerst in slaap gevallen. Maar midden in de nacht schrikt hij wakker.

Wat een lawaai hoort hij toch, hij wil niets horen en zo snel mogelijk verder slapen. Dan verneemt hij een vreemd hinniken. Voorzichtig komt hij overeind en daarna sluipt hij op zijn blote voetjes naar buiten. Daar hoort hij het knallen van een zweep. Zou dat vader zijn die zoiets midden in de nacht doet? Nee, dit is een onmogelijke gedachte. Maar, wie dan wel? Angstig vraagt Mesereth zich af, of het misschien slechte mannen zijn, die daar zoveel lawaai maken? Dan ziet hij jongens weghollen. Zijn dat niet zijn grote broers die daar snel wegrennen naar het bos? Waarom lopen zij weg en gaan ze niet naar het huis waar papa, mama en zijn zusjes slapen? Dit is immers de tegengestelde richting... Zijn ze zo bang? En moet hij nu hier helemaal alleen achterblijven?

Een boze stem schreeuwt bevelend: 'Maak al die koeien los, snijd de touwen door.' Nu weet hij het zeker, dit zijn gemene mensen, die vaders dierbare koeien willen stelen! Opnieuw hoort Mesereth het knallen van de zweep. Met grote ogen kijkt hij naar wat er op enkele meters afstand gebeurt. Hij kan het bijna niet geloven dat dit onder zijn ogen plaatsvindt. Zijn hartje klopt bang. Voor geen goud durft hij dichterbij te komen en tegen die slechte mannen te zeggen dat zij hun koeien met rust moeten laten. Ze zouden hem zomaar dood kunnen slaan. Hij hurkt in elkaar, maakt zich zo klein mogelijk. Ondertussen doet hij het in zijn broek van angst. Maar met de angst groeit ook zijn boosheid. Wat verbeelden die dieven zich wel. Denken ze dat zij zomaar ongestraft zijn vader kunnen beroven van al zijn koeien?

Zodra Mesereth de stofwolken ziet van wegrijdende ruiters met hun dieren, rent hij zo snel hij kan naar zijn ouders. 'Papa, er zijn boeven,' schreeuwt hij.

Vader is direct wakker en kijkt naar buiten. Dan ziet ook hij de stofwolk. Boos fronst hij zijn wenkbrauwen en gromt: 'Wat is hier

aan de hand?' Direct doet hij zijn sandalen aan en kleedt zich in een mum van tijd aan.

Hij loopt meteen door naar het deel van het huis, waar zijn kostbaarheden liggen.

Mesereth ziet hoe zijn vader schrikt. Wat hebben de dieven gedaan, zo vraagt hij zich nu af, voordat ze de koeien gingen stelen?

'Mijn gouden sieraden, mijn geld, waar is het gebleven?' hoort Mesereth zijn vader verontwaardigd uitroepen. Eerder heeft Mesereth van zijn grote broers geruchten gehoord over dieven die in de nacht erop uitgaan om mensen te beroven. Oei, is dit vanavond gebeurd op hun boerderij? Zijn zij nu slachtoffer geworden van één van hun nachtelijke overvallen...?

Dan zegt hij met een trillende stem: 'Papa, die gemene mannen hebben ook onze koeien meegenomen!' Als door een wesp gestoken, veert zijn vader overeind en knarsetandend zegt hij: 'Wat? Hebben ze mijn dierbare beesten gestolen? Hoe durven ze?'

En waar zijn je broers? Hebben ze zich soms verstoppt? Mesereth knikt nauwelijks merkbaar.

Duidelijk teleurgesteld ziet zijn vader hem aan. Bang krimpt hij in elkaar, wanneer hij boos roept: 'Die jongens van mij zijn waarde-loze oppassers, de oudsten lopen weg,' en, na het ophalen van zijn neus, zegt hij: 'de jongste doet het in zijn broek.'

Zijn wangen branden van schaamte, na deze laatste woorden van pa.

Dan balt zijn boze vader de vuisten en schreeuwt als een getergd dier zo hard dat iedereen in de buurt het kan horen: 'Ik zal ze achterna gaan en inrekenen. Mij kunnen ze niet zomaar te pakken nemen.'

Daarna kijkt pa hem aan en commandeert: 'Vooruit Mesereth, treuzel niet langer, zoek je broers.'

Niet lang daarna gaat vader op zijn snelste paard hen achterna. Mesereth durft uit angst voor nog meer spot, zijn grote broers niet te roepen. Schuw loopt hij naar zijn moeder toe. Ze schudt haar

hoofd, pakt zijn hand en brengt hem bij de put. Wanneer hij daar met schone kleren vandaan komt, gaat hij op zoek naar zijn broers. Ze zijn in paniek naar het dichtstbijzijnde bos gerend. Het kost Mesereth veel moeite om hen te vinden. Verschillende keren roept hij: 'Mamu, Wondemu, Bekure, waar zijn jullie?'

Uiteindelijk vindt hij ze bij een hoge wijdvertakte boom. Daarin hadden ze zich verstopt, onzichtbaar voor de buitenwereld.

Na deze inspannende zoektocht, voelt hij dat zijn maag rammelt van de honger.

Na een poosje zijn ze allemaal weer bij zijn moeder en is er gelukkig eten voor hen!

Vader blijft die hele dag weg. Hij zoekt net zolang totdat hij ze vindt en dan volgt hij de boeven op een flinke afstand. Zodra hij in een grote woonplaats is aangekomen, licht hij de politie in. Deze agenten beloven hem dat ze de dieven gevangen zullen nemen. Pa blijft in hun buurt en wacht totdat het ook echt gebeurt. Ze worden gepakt, maar wanneer, op aandringen van vader, de politie de dieven vraagt naar de gestolen goederen, doen de mannen alsof ze daar niets vanaf weten. Zo krijgt pa zijn sieraden niet terug, wel de gestolen koeien. Pa vermoedt dat deze doortrapte bandieten de gestolen schatten ergens aan de oever van een rivier verstopt hebben. Dat moet gebeurd zijn, toen hij hun nog niet op het spoor was. Niemand weet waar, behalve de boeven zelf. Maar deze mannen worden in de gevangenis opgesloten! Verschillende keren is pa nog wezen zoeken, helaas zonder enig resultaat!

Hoofdstuk 2

Nu, zeven jaar later, komt deze nachtmerrie weer bij Mesereth naar boven. Hij herinnert zich hoe hij, na dit incident, zijn dappere vader mateloos bewonderde. Opnieuw wrijft hij in zijn ogen. Wat hoort hij toch? Hij kijkt om zich heen. Het is donker in de stal. Nog steeds is hun slaapplek bij het vee in het geurige hooi. Zijn grote broers snurken licht. Ze zijn ondertussen sterke jongens geworden, die met gemak krachtige stralen melk uit de uiers van de koeien trekken. Dit in tegenstelling tot Mesereth. Hij produceert, ook al doet hij nog zo zijn best, een miezerig klein beetje melk, vergeleken met zijn oudere broers.

Gisteren is hij twaalf jaar geworden.

Hij herinnert zich hoe hij vol verwachting uitkeek naar de felicitaties en de daarbij horende toespraak van pa.

‘Zal er nu verandering komen? Zal vader hem meer verantwoordelijkheid geven in zijn boerenbedrijf, omdat hij niet langer meer een kleine jongen is?’

Op die bewuste ochtend van zijn verjaardag kijkt Mesereth vol ontzag op naar zijn grote en sterke vader, wanneer deze humt en hem, de jarige, toeknikt. Nu komt het, denkt Mesereth, nu mag ik ook meetellen als rechterhand van pa. Maar dan hoort hij hem tot zijn grote verbazing en toenemende ontsteltenis zeggen:

‘Mesereth, jij moet maar diaken worden, want voor het zware werk op de boerderij ben jij niet geschikt. Er moet toch iemand zijn die bidt tot Maria, de engelen en de beschermheiligen, zodat we niet door nieuwe dieven belaagd worden en ook niet door andere rampen getroffen worden.’

Zijn moeder, die zich achter vader opgesteld heeft, doet een stapje naar voren. Zijn kleine zusjes Senaja en Sarah, houden elk een hand van mama stevig vast. Dan zegt mama zachtjes met een lichte paniek in haar stem: ‘En moet Mesereth, wanneer hij dient in de

kerk, ook niet dringend de beschermheiligen vragen of zij de demonen die in onze buurt komen, willen weren en bij ons vandaan houden?’

Mesereth hoort zijn moeder nauwelijks. Door zijn hoofd malen de argumenten van zijn vader. Hij slikt en slikt. Toch verdwijnt de bittere nasmaak niet.

Hij is ongeschikt, niet goed genoeg voor het werk dat zijn broers doen. Zijn moeite wordt nog groter wanneer zijn vader daarna Mamu, Wondemu en Bekure waarderend aankijkt, hen op hun schouders slaat en zegt: ‘Jullie zijn boeren in de dop en ik wil niet dat jullie je tijd verspillen aan iets wat weinig opbrengt. Mesereth kan wel voor jullie de geestelijke verplichtingen vervullen.’

Op dat moment kan Mesereth wel huilen, zo vernederd voelt hij zich. Kan hij het helpen dat hij veel tenerder is dan zijn broers en dat hij niet zoveel spierballen heeft?

Met een frons kijkt hij naar de vlammen onder de kookpot. Van binnen voelt hij ook een vuur oplaaien, maar dan van machteloze woede. Zich verzetten tegen vaders wil, is kansloos.

Maar de grote man, die zijn vader is, heeft voor hem afgedaan als de koning van zijn leven, het grote voorbeeld dat hij wilde navolgen. Gehoorzamen moet hij wel, want er is geen andere mogelijkheid. Vanaf gisteren is hij dus een kerkdienaar.

Dan dringt tot hem door waar het alarmerend geluid dat hij hoorde, vandaan komt. Hij springt overeind. Het zijn de klokken van de kerk boven op de heuvel. Ze klinken nu minder luid en even later sterft het geluid weg. Het is nog diep in de nacht.

Om twee uur begint de ceremonie. Er is tegen hem gezegd dat dit een speciale liturgie is, waarin er slechts op drie verschillende tonen gezongen moet worden. Het zal veel oefening vergen om precies op de juiste momenten zo zuiver mogelijk de goede tonen te zingen.

Nu begint de eerste nacht van de vijfenvijftig vastendagen voor Pasen en hij, Mesereth, moet als aankomend diaken vandaag al zo vroeg op pad naar de kerk.

Voor de derde keer wrijft hij de slaap uit zijn ogen, eindelijk begint hij zich ten volle bewust te worden van zijn recente verantwoordelijkheid. Hij moet echt opstaan, want zijn nieuwe verplichtingen roepen...

Mesereth wil de minachting van zijn broers niet nog groter maken. Ook zijn vader zal niets meer op hem mogen aanmerken, vindt hij.

Een denkrimpel verschijnt op zijn gezicht, dan recht hij zijn rug. Je kan het ook heel anders zien. Zij houden zich bezig met de platvloerse zaken van deze aarde, maar hij gaat zich bezighouden met de verheven dingen; de verering van Maria, het aanbidden van de engelen en de heiligen. Eigenlijk, als het er op aankomt, zijn dat wezenlijke inspanningen die met de hemel te maken hebben. Is het daardoor niet juist zo, dat hij hùn achtung moet krijgen?

Mesereth schudt zijn hoofd. Hij is vanaf dit moment vastbesloten om zijn vader, zijn moeder, zijn broers en zijn zusjes zijn geestelijke spierballen te laten zien.

Zo verlaat hij met een nieuw zelfbewustzijn diep in die nacht zijn matras. Hij verschuift het nog warme hooi met zijn hand en sluipt daarna door de stal. Bij de waterput wast hij zijn hoofd, zijn armen en borstkast. Daarna trekt hij het door zijn moeder gemaakte liturgisch versierd¹ gewaad aan. Helder wit in het nachtelijke duister. Met een glimlach denkt hij aan zijn moeder. Vergeleken bij zijn kolossale vader is zij een schaduw. Een tenger vrouwtje, met een al iets gebogen rug. Nauwelijks valt ze op. Wat zei ze ook al weer tegen hem? Had het niet te maken met het weren van demonen? Ja, ma heeft vertrouwen in haar jongste zoon.

Mesereth heeft gemerkt dat zij wel trots op hem is. Met zoveel liefde en toewijding heeft ze dit fraaie, met witte steekjes geborduurde hemd, speciaal voor hem gemaakt. Hij zal er zeker zuinig op zijn!

¹ *liturgisch versierd betekent dat er met kleine steekjes een kruis op geborduurd is.*